

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 46Ek/224/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121217350
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Martina Rusnáková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6121217350.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica vo veci výkonu exekúcie v prospech oprávneného: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o. so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516 proti povinnému: C. T., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. XXXX/X, XXX XX J. - I. G. o vymoženie XXX,XX E. s prísl, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 46Ek/224/2021 zo dňa 11. 02. 2021, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 46Ek/224/2021 zo dňa 11. 02. 2021 z a m i e t a.

II. Oprávnený n e m á n á r o k na náhradu trov konania o zamietnutí sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 46Ek/224/2021 zo dňa 11. 02. 2021.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 19. 01. 2021 domáhal od povinných vymoženia pohľadávky vo výške 405,48 Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - Rozhodcovského rozsudku vydaného dňa 27. 04. 2020 Slovenským arbitrážnym súdom, zriadeným Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o. pod sp. zn. 25/08/19 (vykonateľného dňa 26. 09. 2020).

2. Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 46Ek/224/2021 zo dňa 11. 02. 2021 zamietol návrh oprávneného na vykonanie exekúcie v zmysle § 53 ods. 3 písm. f) bod 4 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení od 01. 04. 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) a oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 70, § 73 ods. 3, ods. 5 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, § 12 ods. 6 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31. 12. 2014, § 39, § 52 ods. 1- 4, § 53 ods. 1, 2, ods. 4 písm. r), ods. 5, § 54 ods. 1-2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník účinný v čase uzavretia zmluvy a vecne tým, že exekučný titul je materiálne nevykonateľný z dôvodu neplatného uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy. Po preskúmaní zmluvy o revolvingovom úvere, uzatvorenej medzi oprávneným - dodávateľom a povinným - spotrebiteľom dňa 22. 12. 2014, ako i Rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi konania toho istého dňa (22. 12. 2014) dospel k záveru, že rozhodcovská doložka uvedená v rozhodcovskej zmluve nenapĺňa záujem na ochrane spotrebiteľa, nakoľko rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal, rozhodcovská zmluva nebola uzavretá vo forme individuálne dojedanej listiny a táto fakticky núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, keďže zveruje voľbu rozhodcovského súdu príslušného na prejednanie veci do rúk žalobcu. Oprávnený zapracoval rozhodcovskú doložku, na základe ktorej mal rozhodcovský súd konať, do rozhodcovskej zmluvy, ktorú už vopred pripravil a túto už len hotovú predložil spotrebiteľovi ku zmluve na podpis. Takáto zmluva neprímerane znevýhodňuje spotrebiteľa, keďže je sformulovaná tak, že vlastne vyžaduje od spotrebiteľa,

aby spory s dodávateľom riešil výlučne spôsobom, ktorý si zvolí ten, čo žaluje a preto ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle Občianskeho zákonníka. Rozhodcovský súd si vybral sám oprávnený, nešlo o zhodný prejav oboch strán zmluvy, pretože povinní sa na výbere súdu reálne nepodieľali. Tieto skutočnosti možno považovať za dostačujúce na záver o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, nakoľko takto formulovaná doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a preto je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť, nie je spôsobilým exekučným titulom a preto súd vyhodnotil rozhodcovský rozsudok ako nulitný právny akt a ako neúčinný exekučný titul. Chýbajúca právomoc rozhodcovského súdu má za následok vadu materiálnej vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku.

3. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorou žiadal, aby súd konajúci sudcom zrušil napadnuté uznesenie a následne vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Sťažnosť odôvodnil v podstate tým, že (1.) neboli zistené a preukázané žiadne dôvody pre zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku, (2.) exekučný súd dospel k záveru o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy v rozpore so zákonom č. 244/2002 Z. z. a (3.) pri posudzovaní platnosti rozhodcovskej zmluvy z pohľadu ochrany spotrebiteľa a aplikácie ust. § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka dospel k záveru, ktorý je v rozpore so zákonom a rozhodovacou činnosťou (okrem iného) aj jemu nadriadenému súdu s poukazom na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4CoE/37/2017 zo dňa 07. 06. 2017, sp. zn. 17Co/919/2015, sp. zn. 43 CoE/372/2013 zo dňa 21. 11. 2013 a na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 21CoE/211/2016 zo dňa 28. 06. 2016. Oprávnený napádal nesprávnosť posúdenia rozhodcovskej zmluvy ako neplatného právneho úkonu, podľa neho takéto posúdenie rozhodcovskej zmluvy je založené na výklade odporujúcom Ústave SR a zákonu č. 244/2002 Z. z. Oprávnený rozhodcovskú zmluvu považoval za uzavretú individuálne vo forme osobitnej samostatnej zmluvy s poukazom na to, že jej uzavretie a následné riešenie sporov v rozhodcovskom konaní nebolo podmienkou uzavretia samotnej zmluvy o revolvingovom úvere, pričom rozhodcovská zmluva umožňuje alternatívne riešenie sporov tým, že strana podávajúca žalobu rozhodne, kde žalobu podá a súčasne rozhodcovská zmluva dávala povinnému možnosť od nej odstúpiť bez uvedenia dôvodu. Podľa oprávneného dohoda, ktorá predstavuje dohodu strán spočívajúcu v možnosti voľby medzi viacerými rozhodcovskými súdmi dohodnutými v rozhodcovskej zmluve je prejavom vôle strán tejto zmluvy a neodporuje zákonu. Namietal tiež to, že začatie rozhodcovského konania dodávateľom nemôže byť protiprávnou skutočnosťou, výber rozhodcu robí strana podávajúca žalobu, pričom obe zmluvné strany majú rovnaké práva. S takto prezentovaným názorom odkazoval aj na dve rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 43Ek/271/2017 zo dňa 26. 01. 2018 a sp. zn. 59Ek/259/2017 zo dňa 31. 01. 2018.

4. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

5. Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužijú.

6. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

7. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

8. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

9. Po preskúmaní veci sa súd konajúci sudcom stotožnil s odôvodnením sťažnosťou napadnutého rozhodnutia. Súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba považovať za správne a námietky voči nemu zo strany oprávneného uvedené v sťažnosti tak logicky za nedôvodné. Súdnemu nemal v tejto veci

dôvod (a to napriek presne opačnému názoru oprávneného), pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej v napádanom rozhodnutí. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť (objektívnu z pohľadu schopnosti presvedčiť každého s výnimkou niekoho majúceho nespochybniteľný záujem na inom výsledku konania) takto súdom predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov pre zamietnutie návrhu na začatie exekúcie s odvolaním sa na ne. Napriek zneniu ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, s poukazom na nesúhlas oprávneného prezentovaný v sťažnosti, sa súd nad rámec zákona vysporiadaval s najdôležitejšími dôvodmi uvádzanými v sťažnosti a k veci dopĺňa:

10. V predmetnej veci nie je sporné, že oprávnený podal dňa 19. 01. 2021 návrh na vykonanie exekúcie proti povinným na podklade exekučného titulu, ktorým je Rozhodcovský rozsudok vydaný dňa 27. 04. 2020 Slovenským arbitrážnym súdom, zriadeným Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o. pod sp. zn. 25/08/19. Predmetom rozhodcovského konania bol spor medzi oprávneným a povinnými zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500097486 uzatvorenej dňa 22. 12. 2014, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou, pretože pri jej uzatváraní oprávnený vystupoval v pozícii dodávateľa a povinný v pozícii spotrebiteľa. Právomoc rozhodcovského súdu na rozhodnutie sporu medzi zmluvnými stranami bola založená Rozhodcovskou zmluvou č. 850009748622 uzatvorenou dňa 22. 12. 2014. Exekučný súd tak bol povinný bez návrhu preskúmať či exekučný titul, ktorý oprávnený predložil s návrhom na vykonanie exekúcie, spĺňa podmienky formálnej a materiálnej vykonateľnosti, a teda či je spôsobilým exekučným titulom so zameraním na preskúmanie nekalej povahy sankcií obsiahnutých v zmluve o úvere, na preskúmanie rozporu rozhodcovskej zmluvy s vnútroštátnymi predpismi v oblasti verejného poriadku a tiež so zameraním na preskúmanie nekalej povahy tejto doložky v súvislosti s článkom 6 Smernice rady 93/13/EHS, ktorého ods. 1 smernice má kogentnú povahu. Súd uvedené posudzoval najmä z rozhodcovskej zmluvy, rozhodcovského rozsudku a ďalších listín tvoriacich prílohu podaného návrhu na vykonanie exekúcie.

11. Zo spisu súd zistil, že keďže rozhodcovská zmluva (zo dňa 22. 12. 2014) bola uzatvorená pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní účinného od 01. 01. 2015, súd pri svojom rozhodovaní správne posudzoval platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účinného do 31. decembra 2014. Zmluvná podmienka, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom a tým aj podkladom pre vykonávanie exekúcie. Súd uvádza, že rozhodovanie sporov v rozhodcovskom konaní je alternatívnou možnosťou k súdному konaniu. Avšak v prípade ak je spotrebiteľ nútený podrobiť sa v zmysle rozhodcovskej doložky rozhodnutiu (vopred veriteľom vo formulári predtlačenej zmluvy) určeného rozhodcovského súdu, príp. súdov, nemožno hovoriť o individuálne dojednanej podmienke spotrebiteľskej zmluvy. Oprávnený nemohol uspieť s obhajobou ním zvoleného postupu založenou na samostatnosti rozhodcovskej zmluvy (ktorá by takto mala mať charakter individuálneho dojednania, nespádajúceho pod súdnu kontrolu zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách), keďže individuálnosť vyjednávania nie je závislou od fyzického oddelenia časti dojednaní od iných, ale v preukázanej možnosti spotrebiteľa ovplyvniť znenie formulárovej zmluvy, predkladanej mu dodávateľom. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 zo dňa 16. januára 2013, rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka je zakotvená vyvrátiateľná právna domnienka, že zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom v rámci spotrebiteľského vzťahu sa nepovažujú za individuálne dojednané, ak dodávateľ nepreukáže opak. Bolo tak úlohou oprávneného ako dodávateľa preukázať, že rozhodcovská zmluva ako zmluvné ustanovenie bola medzi ním a povinnými individuálne dojednaná, pretože právnu domnienku v zmysle uvedeného ustanovenia nie je povinný vyvracať spotrebiteľ ani súd, ale práve dodávateľ. Vychádzajúc z podaného návrhu na vykonanie exekúcie, podanej sťažnosti ako i predloženej rozhodcovskej zmluvy však súd prvej inštancie musí konštatovať, že oprávnený bez pochybností nepreukázal individuálne dojednanie rozhodcovskej zmluvy, a preto s poukazom na § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie musel prijať záver o tom, že v zmluvnom vzťahu medzi účastníkmi konania k individuálnemu dojednaniu

rozhodcovskej zmluvy nedošlo. Súd v napádanom rozhodnutí správne predmetnú rozhodcovskú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu formulárovú nachádzajúcu sa na vopred pripravenej samostatnej listine a podpísanú oboma zmluvnými stranami. Je nesporné, že predmetnú zmluvu podpísal povinný spolu so zmluvou o úvere v ten istý deň ako viacero spolu súvisiacich dokumentov, pričom uvedenie rozhodcovskej zmluvy na samostatný papier malo za účel obchádzanie zákonnej úpravy ochrany spotrebiteľa a nie individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky. Napriek tomu, že rozhodcovská doložka je uvedená na samostatnom tlačive ako rozhodcovská zmluva, ide len o zmluvné dojednanie tvoriace súčasť úverovej zmluvy, ktorá má formulárový charakter, a ktorej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, preto nejde o samostatnú zmluvu a v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka ju nemožno považovať za individuálne dojednanú. Keďže súd v napadnutom rozhodnutí správne konštatoval, že zmluva nebola dojednaná individuálne, dojednaná rozhodcovská doložka uvedená v rozhodcovskej zmluve predstavuje neprijateľnú a neplatnú zmluvnú podmienku v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, na ktorú poukázal oprávnený v sťažnosti, a to že vo formulári rozhodcovskej zmluvy je uvedené, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere, nakoľko uvedené nie je dostatočným dôkazom, že tomu tak aj reálne bolo.

12. Súd sa zároveň nestotožnil s oprávneného interpretáciou ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, ktorej účelom bolo presvedčiť súd, že neodstúpením od rozhodcovskej zmluvy zo strany povinných sa rozhodcovská zmluva považuje za individuálne dojednanú. Zmluvná podmienka sa nestáva individuálne dohodnutou podmienkou len tým, že s ňou spotrebiteľ nevyjadrí nesúhlas a dodatočne neodstúpi. V zmysle uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 29. 11. 2012, sp. zn. 6CoE 256/2012, s ktorého závermi sa súd stotožnil, nevyužitie odstúpenia od neprijateľnej rozhodcovskej doložky nerobí doložku individuálne vyjednanou, odstúpenie od zmluvnej podmienky prichádza do úvahy za predpokladu, že je platná. Odstúpiť od zmluvy tak bolo možné iba v prípade, že by bola zmluva platná. Od počiatku absolútne neplatnej zmluvy sa účinne odstúpiť nedá. Súd zároveň pre úplnosť dodáva, že ak by sa zmluvné strany individuálne dohodli na uzatvorení rozhodcovskej zmluvy ako vyjadrenia ich slobodnej vôle tak ako to tvrdil oprávnený, potom by jednostranné odstúpenie od tejto zmluvy strácalo v tomto kontexte svoj logický význam.

13. Ústavný súd SR v rozhodnutí IV. ÚS 55/2011 z 24. 02. 2011 zaujal stanovisko, že pokiaľ súd vyslovil názor, že rozhodcovská doložka, ktorá znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde, je neprijateľná a prieči sa dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom, resp. že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ za použitia ich výkladu v súlade so Smernicou Rady 93/13/EHS, tieto závery súdov nemožno považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušného ustanovenia ESP a k porušeniu základných práv sťažovateľa nedošlo.

14. Predmetná rozhodcovská doložka síce dávala na výber žalujúcej strane medzi všeobecným a rozhodcovským súdom, avšak v konečnom dôsledku bol výber súdu na žalobcovi, pretože ak sa žalobca rozhodne podať žalobu na rozhodcovský súd, vyberie niektorý z uvedených rozhodcovských súdov. Potom je možnosť voľby dlžníka - spotrebiteľa len iluzórna a reálne mu tento výber neumožňuje, keďže subjektom, na podnet ktorého začne konanie o zaplatenie dlžnej sumy, bude dodávateľ a teda na ňom bude aj voľba medzi všeobecným alebo rozhodcovským súdom. Zároveň možnosť iniciovania sporu zo spotrebiteľskej zmluvy spotrebiteľom je možné považovať za skôr teoretickú, keďže tu spektrum potenciálnych požiadaviek spotrebiteľa nesplnených druhou stranou zmluvného vzťahu je zjavne veľmi obmedzené, pričom do takéhoto spektra samozrejme nemôže patriť žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku predpokladajúca prvotnú voľbu prejednaná a takto i rozhodnutia sporu rozhodcom. Značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spôsobuje už to, ak spotrebiteľovi jeho zmluvný partner prakticky nanúti podrobenie sa právomoci rozhodcu v dôsledku výberu (medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi spôsobmi riešenia sporu) vykonaného takouto silnejšou stranou spotrebiteľského vzťahu. Veriteľ podaním návrhu v rozhodcovskom konaní uskutočnil výber predpokladaný v dojednanej zmluve. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy je, že spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Po tomto výbere už povinný nemal faktickú možnosť podať návrh na začatie konania, resp. brániť sa pred všeobecným súdom, čím došlo k porušeniu Ústavou SR garantovaného práva každého na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené bola potom predmetná rozhodcovská doložka správne posúdená vyšším súdnym úradníkom v sťažnosťou napadnutom uznesení ako neprijateľná zmluvná podmienka v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (účinného v čase uzatvorenia zmluvy), pretože spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Následne s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky nemal rozhodcovský súd vôbec právomoc rozhodovať danú vec, preto predmetný rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul, ale za nulitný právny akt.

16. Čo sa týka odkazu oprávneného na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoE/919/2015, 43CoE/372/2013, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 21CoE/211/2016 a v rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/80/2017, k tomuto súd poznamenáva, že ide o rozhodnutia záväzné len v tých konkrétnych konaniach, v ktorých sa rozhodovalo, pričom judikatúra krajských súdov nie je v Slovenskej republike záväzným prameňom práva. Žiaden právny predpis explicitne neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaným v inej veci a toľž nie rozhodnutím krajského súdu. Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7ods. 2 a 5 a zákonom. V tomto ustanovení sú vymedzené pramene práva, ktoré je povinný sudca rešpektovať. Všeobecne záväzné sú aj rozhodnutia Ústavného súdu SR vydané v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 6 Ústavy SR. Okrem takto vymenovaných prameňov práva je sudca pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný aj právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutým v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR na základe návrhu súdu a právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu. Žiaden právny predpis teda explicitne neukladá všeobecnému súdu povinnosť byť viazaný akýmkoľvek rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaným v inej veci (teda nad rámec viazanosti právnym názorom v rámci opravného konania), dokonca ani povinnosť byť viazaný stanoviskom Najvyššieho súdu, uverejneným v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súдне rozhodnutie (judikát) nie je prameňom práva, je len zdrojom argumentačnej sily pre zabezpečenie ústavne súladnej aplikácie a interpretácie právnych noriem. Navyše, nejedná sa o konštantnú judikatúru predkladanú zo strany oprávneného, keď napr. Krajský súd v Trnave v neskoršom rozhodnutí č. k. 6CoE/159/2017-58 zo dňa 28. 09. 2017 vyslovil presne opačný názor, ako bol prezentovaný v rozhodnutiach uvádzaných oprávneným. Obdobne opačný právny názor je prezentovaný aj v rozhodnutiach Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoE/8/2015, 15CoE/64/2015, 14CoE/88/2015, 2CoE/141/2015, 17CoE/2/2015, 1CoE/183/2015, 16CoE/71/2015, 43CoE/496/2015, 16CoE/12/2015, 13CoE/88/2015, 13CoE/48/2015, 2CoE/55/2014, 2CoE/47/2014, 12CoE/13/2014 ako aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6CoE/128/2015 zo dňa 27. 10. 2015. Zároveň obdobné závery exekučného súdu v iných veciach boli posudzované aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý uznesením IV. ÚS 371/2018-43 zo dňa 20. 06. 2018 sťažnosti spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., odmietol ako zjavne neopodstatnené. Poukázanie oprávneného na rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica považuje súd za irelevantné, keďže uvedené rozhodnutia nižšej právnej sily sú rozporné s rozhodnutím ústavného súdu.

17. Súd zároveň poukazuje na aktuálne rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 60/2020 z 30. 03. 2021, ktorý rozhodujúc o sťažnostiach v skutkovo obdobných veciach uviedol, že: „Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy alebo právomoc rozhodcovského súdu v žalobnej odpovedi alebo prostredníctvom žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, je exekučný súd v štádiu posudzovania návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a právomoc rozhodcovského súdu a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku v spotrebiteľskej veci so zákonom znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Len platná rozhodcovská zmluva môže založiť právomoc na konanie rozhodcovského súdu v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Ak by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Vo svojej podstate by išlo o akceptáciu rozhodnutia nevykonateľného, majúceho účinky paaktu.“ Taktiež Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 3Cdo 146/2011 uzavrel, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie za exekučný titul

označil rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom, na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

18. Záverom súd uvádza, že judikatúra súdov (vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky) nevyžaduje, aby odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní odpovedalo na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Súd preto nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými tvrdeniami oprávneného, ktoré nie sú právne relevantné a nemajú rozhodujúci význam pre rozhodnutie súdu o sťažnosti oprávneného (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16. 03. 2005).

19. Vzhľadom na uvedené súd rozhodol tak, že sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 46Ek/224/2021 zo dňa 11. 02. 2021 ako nedôvodnú zamietol, keď sa stotožnil so záverom, že oprávneným predložený exekučný titul je nevykonateľný, a preto podľa § 53 ods. 3 písm. f) bod 4 Exekučného poriadku je daný dôvod pre zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie.

20. Podľa § 199e druhá veta Exekučného poriadku do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

21. Podľa § 57 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku doručením poverenia na vykonanie exekúcie exekútorovi sa začína exekúcia.

22. O trovách sťažnostného konania rozhodol súd tak, že oprávnený nemá nárok na ich náhradu z dôvodu, že oprávnený nebol v sťažnostnom konaní úspešný a navyše Exekučný poriadok v zmysle citovaných zákonných ustanovení nepriznáva možnosť do vydania poverenia priznať oprávnenému nárok na viac ako dva úkony právnej služby a to za prevzatie a prípravu právneho zastúpenia a podanie návrhu na súd. Vzhľadom na skutočnosť, že konanie o podanej sťažnosti sa skončilo zamietnutím sťažnosti oprávneného, oprávnený nebol v tejto časti konania úspešný. V konaní úspešnému povinnému v tejto časti konania žiadne trovy nevznikli, pretože sa o konaní nedozvedel a nemusel vynaložiť žiadne trovy na svoju obranu.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (